

ΚΑΝΤΙΘ, ΑΝΔΑΛΟΥΣΙΑ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2025

12.11. Σήμερα μπορούμε να κοιμηθούμε μέχρι αργά και ύστερα, μετά από ένα πλούσιο, άνετο πρωινό, να ξεκινήσουμε με καλή διάθεση. Υπέροχα! Αλήθεια; Δεν το πιστεύετε ούτε εσείς, έτσι; Στην πραγματικότητα, το ξυπνητήρι χτυπά στις 3.30 και στις 4.30 παίρνουμε ταξί για το αεροδρόμιο. Η πτήση για τη Μαδρίτη είναι στην ώρα της, το ίδιο και η πτήση από τη Μαδρίτη για τη Σεβίλλη, η διαδρομή με το ταξί για το σιδηροδρομικό σταθμό είναι ευχάριστη, η αναζήτηση της σωστής αποβάθρας και των σωστών θέσεων στο τρένο είναι το πιο συναρπαστικό μέρος του ταξιδιού μας, δηλαδή καθόλου... Πάμε με το τρένο υψηλής ταχύτητας στο Κάντιθ, φτάνει τα 198 χλμ/ώρα, το ενθαρρύνω λίγο, αλλά δεν φτάνει τα 200 χλμ/ώρα, κρίμα! Με χαρά παρατηρούμε τη θάλασσα και τον ήλιο, όπως και τους 22 βαθμούς, ας μείνει έτσι! Αλλά θα μείνει έτσι;

Από το σταθμό χρειαζόμαστε 10 λεπτά με τα πόδια μέσα από τα ρομαντικά σοκάκια της παλιάς πόλης και μετά βρισκόμαστε μπροστά στο κτίριο με τα διαμερίσματα. Οι οδηγίες για το πώς να ανοίξουμε την πόρτα είναι σαφείς και ξεκάθαρες, αλλά το κουμπί στο κινητό μας που ανοίγει την πόρτα δεν λειτουργεί. Ευτυχώς υπάρχει μια κλειδαριά με αριθμούς στον τοίχο του κτιρίου, όπου μπορούμε να εισάγουμε έναν κωδικό και η πόρτα ανοίγει. Στη συνέχεια, πρέπει να περάσουμε μια σιδερένια πόρτα με κάγκελα και μετά υπάρχει ένα ασανσέρ – χωρίς κωδικό ασφαλείας! Στον τρίτο όροφο βρισκόμαστε μπροστά στο διαμέρισμά μας και... δεν γίνεται τίποτα. Μπορούμε να πατάμε το κουμπί του κινητού για να ανοίξει η πόρτα όσο θέλουμε, αλλά δεν συμβαίνει τίποτα και στην πόρτα δεν υπάρχει κλειδαριά με αριθμούς. Καλούμε τους ιδιοκτήτες, αλλά δεν είναι κανείς εκεί, έχει τελειώσει η δουλειά τους, έχει μόνο ένα μαγνητόφωνο. Ετοιμαζόμαστε να περάσουμε τη νύχτα στο διάδρομο, όταν ξαφνικά ανοίγει η πόρτα του διπλανού διαμερίσματος και βγαίνει ένα ζευγάρι. Δεν πρέπει να πατήσουμε το κουμπί ανοίγματος, αλλά να το σύρουμε, μας εξηγούν. Μετά πρέπει να πατήσουμε «OK». Ο Γιώργος σύρει, και του λέω ότι πρέπει και να πατήσει. Πατάει, αλλά δυστυχώς όχι το κουμπί επιβεβαίωσης στο κινητό, αλλά την πόρτα. Και αυτή... δεν ανοίγει. Του λέω ξανά ότι πρέπει να πατήσει το κουμπί «OK», και τώρα λειτουργεί, είμαστε μέσα! Τι ευτυχία!

Πάμε να ψωνίσουμε για το πρωινό (jamón ibérico και παρόμοιες «ελαφριές» λιχουδιές) και μετά στο Tapas Bar «Plocia – Bar de Tapas con Mucho Arte». Μας προτείνουν τα καλαμάρια, τα οποία είναι πραγματικά ζουμερά και τραγανά. Μετά, κροκέτες τόνου, πολύ καλές, θα ξανάρθουμε! Για να μην αλλάξουμε γνώμη, η σερβιτόρα σημειώνει αμέσως την κράτησή μας για την Παρασκευή, πολύ επιχειρηματική! Τέλος, εγκαινιάζουμε την ειδυλλιακή βεράντα μας και μετά πάμε νωρίς για ύπνο, 20 ώρες στο δρόμο, αρκετά για σήμερα.

13.11. Έκπληξη: βρέχει! Όλη μέρα! Δυνατά! Ο σωλήνας αποχέτευσης στην κουζίνα έχει διαρροή, ο Γιώργος το αναφέρει στη διοίκηση, έρχεται ένας τεχνίτης, το φτιάχνει και σε λίγο η μισή κουζίνα δεν είναι πια πλημμυρισμένη. Αρκεί αυτό που συμβαίνει έξω... Πάμε για ψώνια, κάνουμε βόλτα στη βροχή, κάνουμε σιέστα, διαβάζουμε, βλέπουμε τηλεόραση, διακοπές καταπληκτικές... Περνάμε όπως στο σπίτι, μόνο πιο βαρετά.

Τα σύννεφα: «Χαχά, χαίρονται για τον ήλιο της Ισπανίας». – «Χαχαχάαα, σκάω απ' τα γέλια!»

Το βράδυ όμως γίνεται διασκεδαστικό, γιατί πάμε για φαγητό στο El Sardinero (salmorejo, τηγανητές σαρδέλες και tortillitas de camarones) και απολαμβάνουμε μια μεθυσμένη παρέα στο διπλανό τραπέζι. Είναι καθωσπρέπει νεαροί από τη Γερμανία, μεταξύ των οποίων ένας «κοινωνιολόγος» που ξέρει τα πάντα για τη συμπεριφορά των πορνοστάρ, ένας ειδικός στον τομέα της υγείας που είναι περήφανος για το πόσο αλκοόλ αντέχει το συκώτι του και ένας ποιητής η ποίηση του οποίου δυστυχώς δε μεταφράζεται, λυπάμαι για σας, γιατί είναι τόσο συγκινητική, αυτή η ποίηση! Εκτός αυτού, μιλάνε για ποδόσφαιρο και αυτοκίνητα, όπου είναι όλοι ειδικοί. Περνάμε το υπόλοιπο της βραδιάς στο La Barra, γιατί αυτό το μαγαζί, σε αντίθεση με τη βεράντα μας, έχει στέγη...

14.11. Ήλιος! Χαχά, να χαθείτε, ηλίθια σύννεφα!!! Περπατάμε στην προκυμαία, φωτογραφίζουμε δέντρα πουγκάλι και τη θάλασσα. Έχει 22 βαθμούς, είμαστε ευτυχισμένοι!

Η Reingard, η Cristina και ο Bambino φτάνουν! Για να τους καλωσορίσουμε, απολαμβάνουμε jamón ibérico, τυρί και vinho verde στο διαμέρισμά μας, και μετά πάμε στο μπαρ Plocia, όπου είχαμε κάνει κράτηση προχθές, ευτυχώς (!), γιατί είμαστε... οι μόνοι πελάτες. Μετά το φαγητό πάμε στο Rincón de los Canallas, όπου μας πλημμυρίζει η χαρά να ξαναδούμε τους φίλους μας Carmen και Moncho, τους οποίους αγαπάμε πολύ... όπως αγαπήσαμε και τον σκύλο τους Killo ή Tío Golfo, ο οποίος δυστυχώς δεν υπάρχει πια.

Όσον αφορά τον εορτασμό των 70ων γενεθλίων του Γιώργου αύριο το βράδυ, η Carmen ξεχειλίζει από ιδέες και μας περιγράφει τι μπορεί να μας ετοιμάσει, αν το επιθυμούμε. Συμφωνούμε χωρίς εξαίρεση με όλες τις προτάσεις της. Για το κύριο πιάτο, η Carmen τηλεφωνεί στη μητέρα της, η οποία δηλώνει πρόθυμη να μας ετοιμάσει ένα cocido de garbanzos. Σαν να είμαστε μέλη της οικογένειας, είμαστε πραγματικά συγκινημένοι!

15.11. Βρέχει όλη την ημέρα, άλλοτε πιο έντονα, άλλοτε πιο αδύναμα, και ελπίζουμε να σταματήσει κάποια στιγμή. Το βράδυ βρέχει πολύ έντονα, και αυτό είναι λίγο ανησυχητικό, γιατί στους Canallas ΔΕΝ μπορείς να καθίσεις μέσα. Τι θα γίνει, αχχχχ!!!! Όταν φτάνουμε εκεί, ο Moncho έχει στρώσει τα τραπέζια έξω και έχει στήσει ομπρέλες, αλλά δεν υπάρχει φως. Κάτι αποτυχημένοι διαρρήκτες έχουν σπάσει το φως του εξωτερικού χώρου το απόγευμα και ο φωτισμός του δρόμου δεν λειτουργεί. Έτσι,

στριμωχνόμαστε όλοι μέσα στο μπαρ και χαιρόμαστε πολύ που έχουν φτάσει και η Amparo και ο Cristóbal! Η Κάρμεν μας σερβίρει τα ορεκτικά μέσα, κάτι που είναι καλή απόφαση, γιατί εξακολουθεί να βρέχει καταρρακτωδώς. Συμφωνούμε ήδη ότι αυτή η γιορτή γενεθλίων είναι η πιο περιπετειώδης της ζωής μας μέχρι τώρα και σίγουρα θα μας μείνει αξέχαστη. Η Carmen μας φέρνει τραγανές τόστας με salmorejo, σαρδέλες και κάπαρες, και μετά πατέ τόνου με μαγιονέζα και σταφίδες. Η σαλάτα με πιπεριές πρέπει να τρώγεται καθισμένοι άνετα, γι' αυτό μας στέλνει έξω. Ο Moncho σκουπίζει «λίγο» τις καρέκλες και πρέπει να στύβει το πανί μετά από κάθε φορά. Τόσο για το ότι οι καρέκλες είναι «ελαφρώς υγρές»... Επειδή η βροχή σταματά για λίγο, καθόμαστε πραγματικά έξω κάτω από τις όχι και τόσο αδιάβροχες ομπρέλες και τρώμε τη νόστιμη σαλάτα με πιπεριές και τόνο, που μας φέρνει η Carmen ως τρίτο ορεκτικό. Και μετά έρχεται το αποκορύφωμα, το cocido de garbanzos της μητέρας της Carmen. Το απόλυτο «φαγητό για δίαιτα», όπως τα περισσότερα ισπανικά πιάτα. Ο Cristóbal πήρε τη μικρότερη μερίδα, παραπονιέται, και τρώει ακόμα ένα πιάτο cocido. Για επιδόρπιο, η Reingard πρόσφερε κέικ και το έβαλε σε φόρμα τούρτας πάνω στον μπάρ. Είμαστε λίγο βρεγμένοι και επιστρέφουμε στο μπαρ, όπου τρώμε το μεγαλύτερο μέρος του κέικ. Όλοι τα πάνε πολύ καλά μεταξύ τους και διασκεδάζουμε πολύ σε αυτό το περιπετειώδες πάρτι γενεθλίων. Όταν αργότερα σταματάει εντελώς η βροχή, μπορούμε να καθίσουμε ξανά έξω και να γιορτάσουμε τα γενέθλια του Γιώργου με μερικές coritas τα μεσάνυχτα.

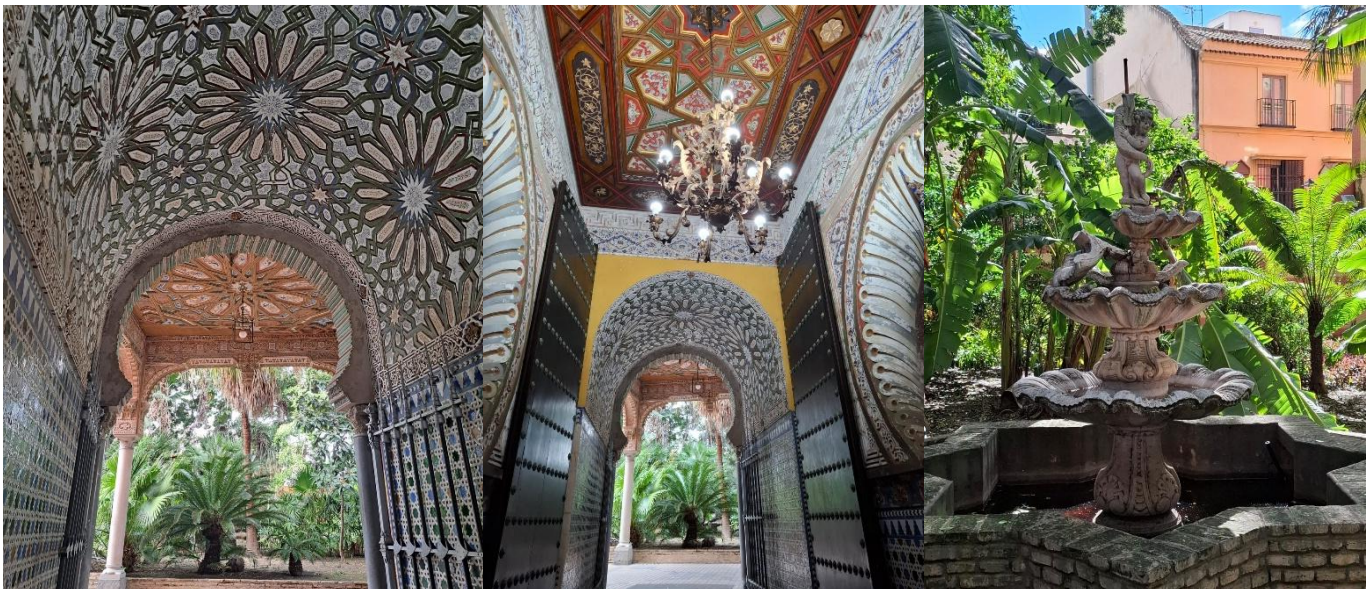
16.11. Συναντάμε όλη την παρέα στο Casa Manteca. Με λαμπερό ήλιο και υπέροχη διάθεση! Ο Cristóbal αποδεικνύεται αληθινή σκούπα για albóndigas και croquetas. Απολαμβάνουμε τη χαρά των ανθρώπων και τη ζωή στο δρόμο: έναν κιθαρίστα φλαμένκο, σκυλιά με κουστούμια, δύο περιστέρια που τσακώνονται για ένα κομμάτι φαγητού και ένα σπουργίτι που τους το κλέβει με την ταχύτητα του φωτός. Επισκεπτόμαστε το άγαλμα ενός προγόνου του Cristóbal (Diego de Alvear y Ponce de León) και πάμε στην Plaza Catedral για να πιούμε έναν καφέ. Η Amparo και ο Cristóbal μας αποχαιρετούν, πρέπει να γυρίσουν στη Σεβίλλη. Κρίμα, τόσο γρήγορα... Το βράδυ βγαίνουμε για φαγητό με τη Reingard και την Cristina χωρίς το Bambino (!). Ο ρεσεψιονίστ έχει την αρμοδιότητα να τηλεφωνήσει αν συμβεί κάτι. Πρέπει να ξέρεις να χρησιμοποιείς τους ανθρώπους. 😊

Ο Bambino είναι μερικές φορές λίγο ευαίσθητος και τότε η φαντασία του τον παρασύρει...

17.11. Ο Γιώργος νοικιάζει ένα αυτοκίνητο και πάμε στο Sanlúcar de Barrameda. Επισκεπτόμαστε την όμορφη πόλη και καταλήγουμε σε μια μικρή ψαροταβέρνα, όπου τρώμε τις πιο τραγανές και ζουμερές σαρδέλες του κόσμου. Μετά κάνουμε μια βόλτα στην παραλία, εκεί όπου ο ποταμός Γουαδαλκιβίρ εκβάλλει στον Ατλαντικό και όπου μπορείς να διακρίνεις από την άλλη όχθη τον εθνικό πάρκο Coto de Doñana.

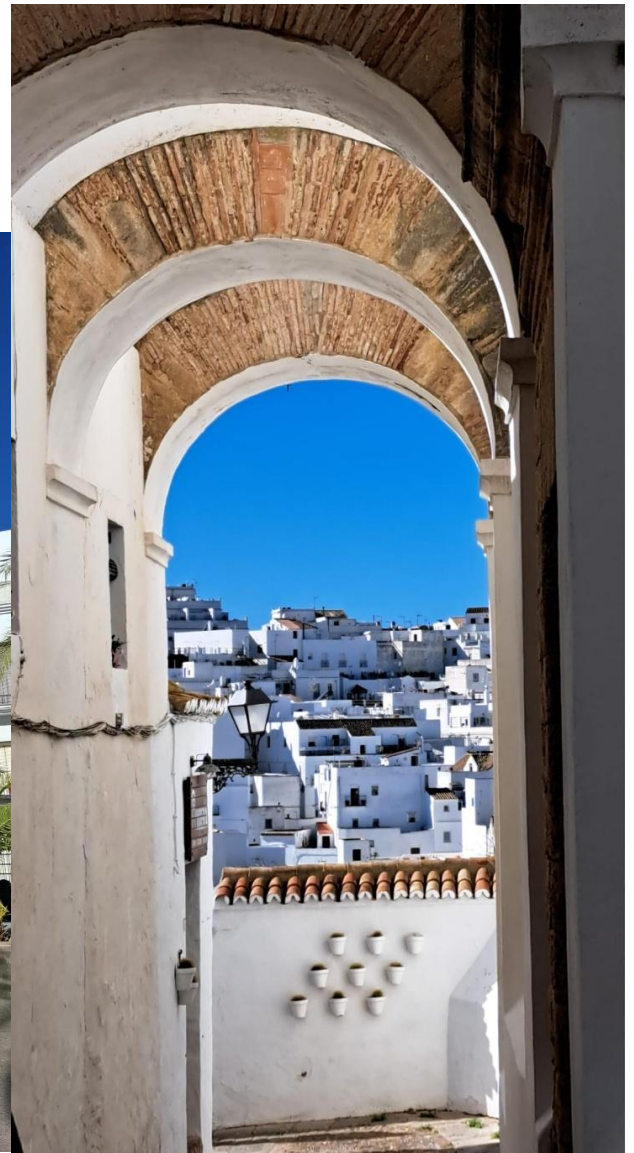

Το βράδυ τρώμε μερικές τάπας και στη συνέχεια παρακολουθούμε στην Plaza de San Juan de Dios το τεράστιο θέαμα της τοποθέτησης των χριστουγεννιάτικων διακοσμήσεων σε φοίνικες και ικρίώματα, που καλύπτει ακόμη και τις φωνές του τραγουδιστή φλαμένκο που φωνάζει με μανία. Δεν είναι δύσκολο, γιατί συμμετέχουν φορτηγά, γερανοί, ανυψωτικές πλατφόρμες και «υπεύθυνοι» που φωνάζουν οδηγίες. Αλλά το αποτέλεσμα θα είναι σίγουρα υπέροχο...

18.11. Πάμε στο Vejer de la Frontera. Η μεσαιωνική πόλη είναι πολύ ρομαντική και ο μεσαιωνικός τουρίστας πολύ Άγγλος.

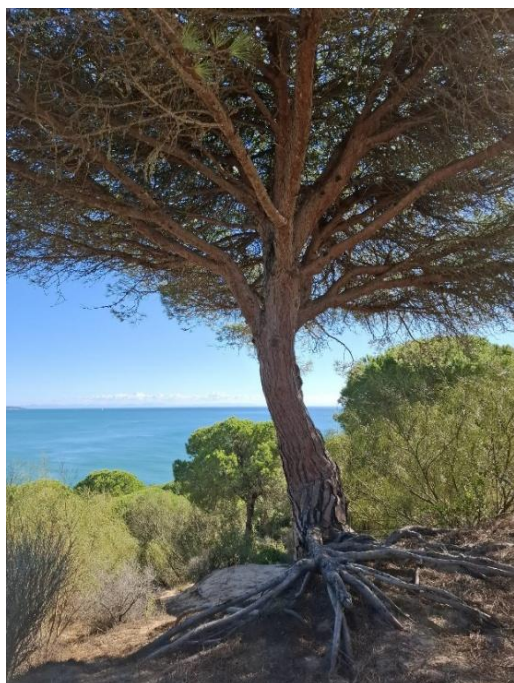

Όχι, δεν ξέρουμε πού μπορείς να αγοράσεις τέτοιες κάλτσες.

Περπατάμε στο φυσικό πάρκο La Breña και μας γοητεύει το απαλό πράσινο του πυκνού πευκοδάσους, η λάμψη της θάλασσας και η θέα στην ακτή του Μαρόκου. Ένας φίλος της Reingard, όταν του είπαν ότι «η ακτή που φαίνεται στον ορίζοντα είναι η Αφρική», σχολίασε ξηρά: «Νόμισα ότι είναι πιο μεγάλη».

Πάμε στο Barbate για το παραδοσιακό γεύμα με τόνο, το οποίο συνοδεύουμε με φινό κρασί. Η Reingard και εγώ πίνουμε ένα ποτηράκι, ο Γιώργος πρέπει να οδηγήσει. 😊

Σήμερα έχει ποδόσφαιρο, Ισπανία εναντίον Τουρκίας. Παρακολουθούμε τον αγώνα στο διαμέρισμά μας και απολαμβάνουμε τάπας και κρασί. Μια πολύ χαλαρή βραδιά, κατά τη γνώμη μας.

19.11. Συναντιόμαστε με τους Canallas Carmen και Moncho στη Bodeguita del Mentidero. Απολαμβάνουμε νόστιμες τόστας με τόνο, ντομάτα (και πολλή μαγιονέζα!) καθώς και με φρέσκο κατσικίσιο τυρί, καρύδια και μέλι. Για πρώτη φορά έχουμε την ευκαιρία να κουβεντιάσουμε άνετα. Μετά από 3 ώρες πρέπει να φύγουμε, επειδή η Carmen και ο Moncho έχουν αμέτρητα άλλα ραντεβού και η Reingard επιστρέφει στη Σεβίλλη. Ο χρόνος που περάσαμε μαζί τελείωσε τόσο γρήγορα, κρίμα...

Ζούμε ένα κάπως περίεργο δείπνο στο Salón Bahía: επειδή μας έχει πιάσει πείνα, πάμε στις 7 το απόγευμα και μαθαίνουμε από τον σερβιτόρο ότι η μαγείρισσα θα έρθει στις 8 και ότι δεν μπορούμε να φάμε τίποτα ακόμα. Κανένα πρόβλημα, θα περιμένουμε πίνοντας μια μπύρα, δεν πειράζει. Στις 8 θέλουμε να παραγγείλουμε, αλλά δυστυχώς η μαγείρισσα δεν έχει έρθει ακόμα. Το πολύ-πολύ να πάρουμε montaditos ή bocadillos, που μπορεί να ετοιμάσει και ο σερβιτόρος. Καθώς τρώμε τα βαρετά και ξηρά montaditos, σκεφτόμαστε με νοσταλγία τις νόστιμες tostas του απογεύματος... Κάποια στιγμή πηγαίνω στην τουαλέτα και εκπλήσσομαι όταν βλέπω μια γυναίκα να χειρίζεται ένα κλειδί στην πόρτα της τουαλέτας. Κλειδώνει κάποιον μέσα ή μήπως δεν είναι και πολύ καλά στο κεφάλι της; Όταν με βλέπει,

μου δίνει το κλειδί και μου εξηγεί ότι πρέπει να το παραδώσω στο μπαρ όταν τελειώσω. Παράξενο. Αλλά αύριο το Canallas θα είναι πάλι ανοιχτά, ήδη το απόγευμα, οπότε δεν θα χρειαστούμε τα άλλα μαγαζιά. Τουλάχιστον έτσι πιστεύουμε... Πάμε για ένα ποτό στο La Barra και απολαμβάνουμε ξανά τον φρικτό θόρυβο της εκστρατείας για την τοποθέτηση των χριστουγεννιάτικων διακοσμήσεων.

20.11. Η Reingard μας πρότεινε να πάμε μια βόλτα στην παραλία και να απολαύσουμε τη θέα στη θάλασσα σε ένα από τα παραλιακά μαγαζιά. Ακολουθούμε με χαρά τη συμβουλή της, γιατί έχει ζέστη και ήλιο, μερικοί άνθρωποι κάνουν ακόμα και μπάνιο, τον Νοέμβριο στον Ατλαντικό, ναι, είναι δυνατό 😊.

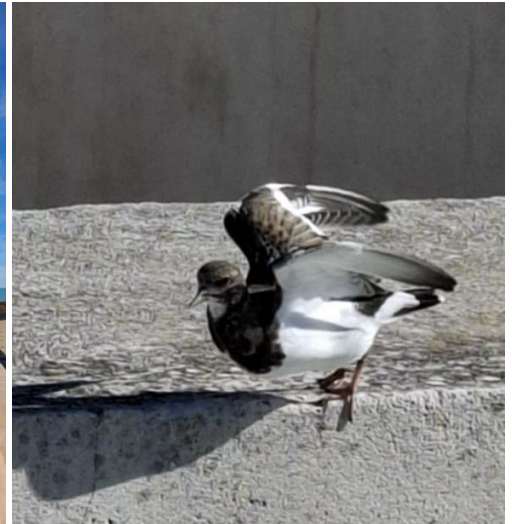

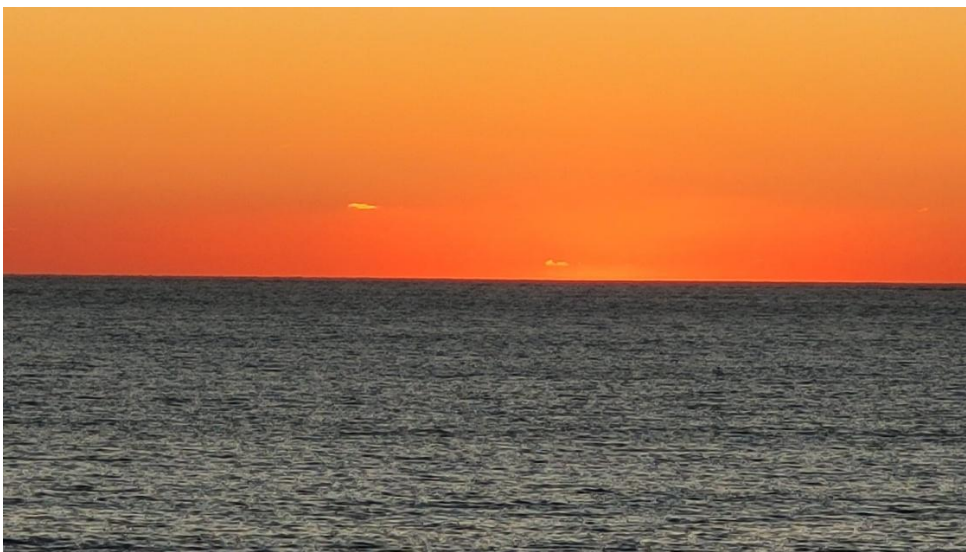
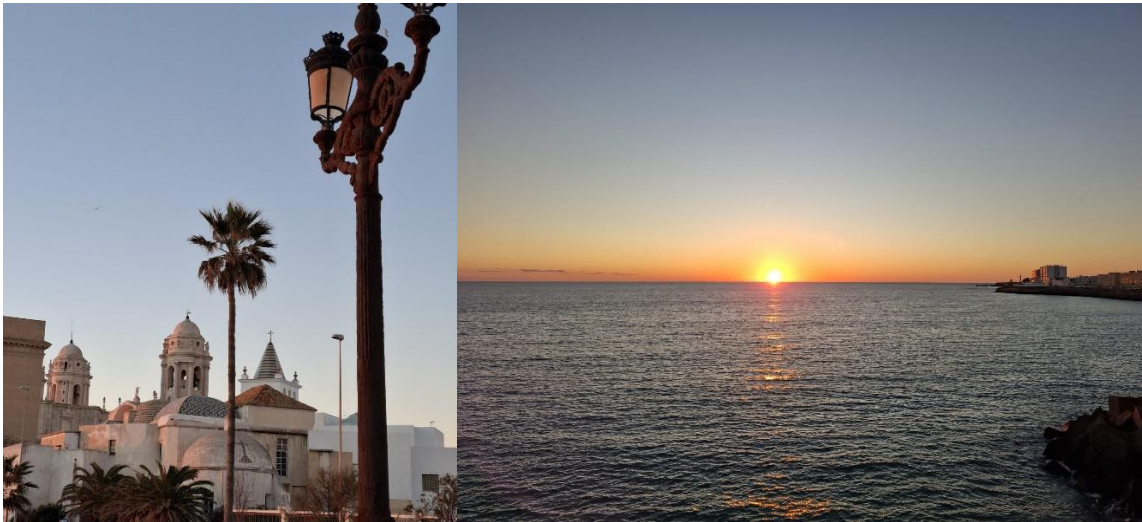
Νωρίς το απογευματάκι μας τραβάει μαγνητικά η Bodeguita del Mentidero, όπου τρώμε ξανά τόστας, είμαστε «tostadictos» (εξαρτημένοι από τις τόστας), μου φαίνεται. Η Carmen μου γράφει ότι ανοίγουν στις 19:30, οπότε τελικά όχι το απόγευμα, αλλά δεν πειράζει, μόλις φάγαμε τόστας και θα αντέξουμε μέχρι τότε. Παρόλα αυτά, για να είμαι σίγουρη, ρωτάω αν θα υπάρχει και φαγητό και μου απαντά: «Ναι, στις 21:00». Στις 20:00 πάμε εκεί και... το μαγαζί είναι ακόμα κλειστό. Ο Moncho βάζει τραπέζια και καρέκλες στο δρόμο, αλλά δεν μπορεί να δεχτεί πελάτες ακόμα. «Εντάξει, θα πάμε μια βόλτα και θα επιστρέψουμε στις 21:00, εντάξει;» «Καλά», μουρμουρίζει, και φεύγουμε. Πάμε με μετανόηση στο Salón Bahía και τρώμε ένα άνοστο και ξηρό montadito, γιατί ο Γιώργος πιστεύει ότι στο Canallas σίγουρα δεν θα υπάρχει τίποτα πριν τις 22:00, αφού ανοίγουν στις 21:00. Αυτό όμως είναι μεγάλο λάθος, γιατί στις 20:58 (!) έρχεται ένα μήνυμα από την Carmen: «Πού είστε; Το ruchero σας είναι έτοιμο!» Μας μαγεύει το ruchero και τώρα φοβάται ότι θα μείνει με το φαγητό; Χιχί. Πληρώνουμε και τρέχουμε υπάκουα στο Canallas! Λέω στην Carmen ότι ο Moncho μας έστειλε στο διάολο και αυτή λέει ότι το φαντάζεται πολύ καλά: «Ναι, έτσι είναι, είναι τυπικό για αυτόν!» Τότε μας φέρνει το ruchero και είμαστε ενθουσιασμένοι. Ζεστό και νόστιμο, μια απόλαυση! Η αδελφή της, η Chiqui, το ετοίμασε για μας, εξηγεί περήφανα, και νιώθουμε πραγματικά σαν μέλη της οικογένειας! Αν έχετε αμφιβολίες, και το ruchero είναι φυσικά ένα «φαγητό για δίαιτα» με κρέας, μπέικον, μαύρο λουκάνικο κ.λπ., αλλά εμπλουτισμένο με λαχανικά, τραγανές φέτες ψωμιού και φύλλα δυόσμου. Νόστιμοοοοοο!!!! 😊

Μετά το φαγητό καπνίζω ένα από τα slim τσιγάρα μου και η Carmen εκπλήσσεται: «Τσιγάρα για πουτανάκι, αλλά αναπτήρας-πιστόλι;» – «Είμαι οπλισμένο πουτανάκι», της εξηγώ, και αυτό της φαίνεται πειστικό, γιατί ξεσπά σε γέλια. Αργότερα έχουμε αρκετό χρόνο για να κουβεντιάσουμε, γιατί υπάρχουν μόνο λίγοι άλλοι πελάτες. Η Carmen εκμεταλλεύεται την ευκαιρία για να μιλήσει με ενθουσιασμό για τη Reingard: «Τόσο συμπαθητική, ανοιχτή, χιουμοριστική και μορφωμένη, ένας υπέροχος άνθρωπος», λέει, κι έχει δίκιο. 😊

21.11. Πάμε στο Castillo de San Sebastián και για άλλη μια φορά εντυπωσιαζόμαστε. Στο δρόμο προς τα εκεί βλέπουμε πολλά ευτυχισμένα σκυλιά που παίζουν με τους ιδιοκτήτες τους στην παραλία, ένα από αυτά προφανώς σκάβει μέχρι την Αυστραλία, ή ψάχνει ένα κόκαλο, ποιος ξέρει...

Το βράδυ πάμε στους Canallas. Και πάλι μας μαγειρεύουν, αυτή τη φορά η ίδια η Carmen! Φτιάχνει berza gitana, δηλαδή πάλι ένα «φαγητό για δίαιτα» με πολύ κρέας, και πάλι με εξαιρετική γεύση! Γνωρίζουμε την Alba και τον Alex από τη Σεβίλλη και θαυμάζουμε ένα παθιασμένο παιχνίδι ζάρια που παίζουν με την Carmen και τον Moncho. Η Alba βρίζει καθ' όλη τη διάρκεια του παιχνιδιού, μάλλον έχει άσχημη τύχη και χάνει, υποθέτω. Όταν τελικά κερδίζει, ρωτάω την Carmen γιατί βριζόταν τόσο πολύ, και η Carmen μου εξηγεί ότι έτσι είναι, μια φοβερή γυναίκα που βρίζει πάντα και κερδίζει. Για όσους έχουν αμφιβολίες, είναι πλάκα, φυσικά αγαπάει την Alba. 😊 Η Carmen μου χαρίζει μια μικρή κρεμάστρα με δύο σκουλαρίκια σε σχήμα μάσκας, για να θυμάμαι πάντα εκείνη και την αγάπη της για το καρναβάλι. Έχω κρεμάσει αυτό το γλυκό δώρο μαζί με τα άλλα σουβενίρ στη λάμπα του τραπεζιού μας, για να τη θυμάμαι κάθε μέρα. Πίνουμε ένα αποχαιρετιστήριο churrito, δίνουμε φιλάκια και μετά είναι ώρα να φύγουμε... Αλλά θα ξαναέρθουμε, το υποσχόμαστε!!!

22.11. Στις 6:30 σηκωνόμαστε, παίρνουμε το τρένο για τη Σεβίλλη, από εκεί με ταξί για το αεροδρόμιο, μετά πετάμε για τη Μαδρίτη και συνεχίζουμε για τη Βιέννη, στις 20:15 είμαστε «ήδη» στο σπίτι. Μ' "αρέσουν" οι τόσο μακρινές διαδρομές... Όλα όμως πήγαν καλά, είμαστε κουρασμένοι και ικανοποιημένοι με όλες τις εντυπώσεις και τον χρόνο που περάσαμε μαζί με τους φίλους μας. Τώρα πρέπει μόνο να συνηθίσουμε ξανά τις θερμοκρασίες εδώ. Θα το καταφέρουμε; Λοιπόν, στο σπίτι πάει καλά... 😊

Στο τέλος λίγες ακόμα γαστρονομικές εντυπώσεις. 😊

